

Закони фізики

Софія Ягоцька

Мені здавалось, це назавжди.
Тремтіння рук і погляд ніжний,
коли земля іде з під ніг,
при зустрічі і голос рідний,
а при розлуці біль гіркий.

Але ніхто не міг подумати
що навіть це — всього лиш мить.
Можливо не судилось бути разом,
а серця стук змінив свій біт,
і полюси змінили хід.
Де нитки долі і часу плин;
минули, захололи, і перейшли
у крижаний гірський потік.

Не віриться що це життя
з граматикою, літерами, часом,
було написано без нас.

Але як в зорі незліченні,
я вірю у життя!
Що прийде ще наш час, наше буття!
І ми зустрінемося колись,
можливо, будемо ми світлом
і плинути разом
без меж і квантів сили
і так без часу все буття.
А може будем спогадом єдиним,
як тим що в голові туманно,
нагадує що рай, він на землі.

Зустрінемося колись, не тут, не зараз,
бо ця природа цей закон,
не дав нам бути разом.
І ми побачимося ще, я обіцяю!
Але не там де є вогонь, де є вода,
а там де тільки вічність, ти, і я.